

A Fővárosi Ítéltábla dr. Csőzik László ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, **jogtanácsos neve (alperes címe)** által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 9. napján meghozott 36.P.20.073/2017/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett és 19. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül -meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 2015. február 3-án kelt .../2011/201. számú ítéletében megállapította, hogy felperes bűnös emberölés büntetében és lőfegyverrel visszaélés büntetében, ezért halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A tényállás megállapítása során értékelte a meghallgatott tanúk vallomását, a felperes elmeállapotáról készült, továbbá a holttesteket azonosító és a halál okát megállapító orvosszakértői véleményt, az igazságügyi fegyverszakértő szakvéleményét, az igazságügyi nyomszakértői véleményt, a fizikai szakértői véleményt, amelyeket mérlegelve a vádlott bűnösségét állapította meg. A kirendelt hemogenetikai vélemény kiterjedt többek között a 22/2. A és B bűnjelen fellelt női DNS vizsgálatára. A bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az eljárás során készült hemogenetikai szakértői vélemények, valamint a további szakértői vélemények egy női DNS-t rögzítettek a zsákokban talált kötözőanyagban. Ennek a DNS-nek a tulajdonosa az eljárás során nem került azonosításra, további DNS-ek, illetőleg további vérvizsgálattal kapcsolatos eredmények nem voltak fellelhetők a sértettek DNS-én kívül. Felperes az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésben többek között arra hivatkozott, hogy a sértett kezén lévő gyorskötözőn női DNS volt

fellelhető, amely bárkié lehetett. A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során a 2015. november 17-én kelt .../2015/14. számú végzésével kiegészítő igazságügyi hemogenetikai szakvélemény beszerzését rendelte el. A szakvélemény kiegészítése körében eljáró **K.V.** és **N.G.** igazságügyi genetikus szakértők 2016. február 18-án kelt .../2015. számú véleményükben kifejtették, hogy az ügy vizsgálati dokumentációja alapján a profilegyezést mutató munkatárs végezte a minta feldolgozását. Annak a valószínűsége, hogy a minta feldolgozását végző személyen kívül másik, vele nem rokon személy is rendelkezhet a bűnjelmintából kimutatott tulajdonság-együttessel 1 a 212 billióhoz. A .../2008. számú hemogenetikai szakértői véleményben közölt 12., 13. számú bűnjelmintákból kimutatott kevert DNS-profil nem egyezik meg a fenti női DNS-profillal, illetve az ügyben szakvéleményezett más DNS-profilokkal. Kitértek arra, hogy a nyilvántartásban belső azonosítószámú kóddal nyilvántartott személyi DNS-profil törlésre került, így az azzal való összehasonlító genetikai vizsgálat nem lehetséges. A szakértői véleményt az eljárás során a felperes vitatta, a másodfokú bíróság a tárgyaláson a szakértői véleményt a tárgyalás anyagává tette.

A beszerzett szakértői véleményt követően a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2016. március 31. napján meghozott .../2015/28. számú ítéletével a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék .../2011/201. számú ítéletét megváltoztatta. A vádlott terhére megállapított, élet elleni bűncselekményt a Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és f) pontja mellett a) pontja szerint is minősítette, a lőfegyverrel visszaélés büntette jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a) pontjaként jelölte meg. A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának időpontját 40 évben állapította meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes keresete szerint az alperes véleményének tartalma valótlan, mivel kizárt, hogy bármely személy ereiben barnás-feketés, penészes, gombaspórás vér keringene. Ezen kívül a DNS töredezettsége megcáfolja az alperesi jogelőd szakvéleményét, mert a töredezettség ahhoz hasonlóan jelentkezett, mint a mocsaras környezetben hosszabb időt töltő bűnjeleken fellelt egyéb DNS-profilokon. Álláspontja szerint megkérdőjelezi az alperesi jogelőd szakvéleményének helyességét az a tény, hogy az alperesi jogelőd nem csatolta be a baleseti jegyzőkönyvet a büntetőeljárásban, ráadásul nem ismeretlen nőhöz tartozóként kellett volna szerepeltetni a fellelt DNS-t, az alperesi jogelőd alkalmazásában állók DNS-ét egy számítógépes adatrögzítő rendszer tárolta. Mindez a felperes érvelése szerint eljárási szabálysértést valósít meg, a szakértők megakadályozták a büntetőügyben eljáró bíróságot abban, hogy a igazságszolgáltatási feladatát ellássa. A felperes állítása szerint a valótlan tartalmú szakvélemény közvetlen módon idézte elő, hogy a Fővárosi Ítéltábla a felperest 2016. március 31-én életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítélte, ezért a felperesnek jelentős mértékű nem vagyoni kártérítési igénye keletkezett.

A kereset szerint a perben érvényesített 100.000.000 forint nem vagyoni kártérítési összeg alkalmas arra, hogy a jogellenes tevékenységgel okozott nem vagyoni kárt kompenzálja, az elkövetőket a további jogellenes cselekmények elkövetésétől visszatartsa, amelyre a Ptk. 6:540. § alapján kérte alperes kötelezését.

A felperes másik állítása szerint alperes ... Csoportjának vezetője, **K.Z.** 2014. november 12-én adta ki a **N.** Irodának címzett tájékoztatását a

.../2014. számon. Több esetben felhívta az **N.** figyelmét a ... belső azonosító kódszámú DNS-profil nyilvántartásból való törlésének szükségességére. A törlés megtörténtét a felperes szerint a perbeli szakvélemény igazolta. A törlésnek nem lett volna helye, mert a nyilvántartásba vétel jogalapja nem szűnt meg, az **N.** ugyanis a .../2014. szám alatt a ... Bíróság előtt folyamatban lévő sikkasztási ügyre tekintettel rögzítette a DNS-profil. A felperes állítása szerint az ügy vádlottja éppen az a nő, akitől a DNS-minta rögzítésre került, és aki a holttestek feltalálási helyét bemutatta. Mindez a felperesi kereset szerint ahhoz vezetett, hogy az alperes alkalmazottja egy folyamatban lévő eljárásba avatkozott be oly módon, hogy a bíróság tudta és engedélye nélkül tárgyi bizonyítási eszközt semmisített meg. Ezzel a tevékenységgel alperesi jogelőd alkalmazottja megakadályozta, a DNS-profilnak a 22/2. számú bűnjellel történő összehasonlítását, amelyet a Fővárosi Ítéltábla 2015. november 11-én kelt végzésében rendelt el. Ezzel alperes közvetlenül idézte elő a felperesnek a 2016. március 31-i elítélését. A felperes ezen okból további 100.000.000 forint nem vagyoni sérelem kompenzálására tartott igényt, amelynek megfizetésére a Ptk. 6: 540. § alapján kérte alperes kötelezését.

Kérte alperes kötelezését a 2016. február 18. napján kiadott szakvéleményben említett munkatárs adatainak a közlésére, majd az említett munkatárs tárgyalásra történő megidézését. Ha az alperes az adatközlésnek nem tesz eleget, az azt igazolja, hogy a munkatárs nem létezik, a szakértők pedig valótlanul állították, hogy az egyik munkatársuktól származik a bűnjelből izolált női DNS-profil. Erre álláspontja szerint a polgári ügyben eljáró bíróságnak is van kötelezettsége, mert a Pp. 1. § alapján törvényi cél az igazság felderítése.

A felperes álláspontja szerint alperes a valótlan tartalmú szakvélemény előterjesztésével, a DNS-profil jogellenes törlésével megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő személyiségi jogát, amelyet az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés garانتál, ezzel összefüggésben a Ptk. 2:52. § alapján sérelemdíjra tartott igényt, amelynek mértékét a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre gyakorolt hatására tekintettel 10.000.000 forintban határozta meg.

Alperes ellenkérelmében elsődlegesen azt kérte a bíróságtól, hogy a pert hatáskör hiányában szüntesse meg, a felperes kérelmét határozott kereseti kérelem hiányában utasítsa el és kötelezze a felperest a perrel felmerült költségei megfizetésére. Az alperes álláspontja szerint a büntetőeljárásban tanúsított magatartásának elbírálása nem jelen bíróság, hanem a büntetőbíróság hatáskörébe tartozik. Hivatkozott a Pp. 121. § (1) bekezdés c) és e) pontjában foglalt követelmények megsértésére, mert a kereset elsődleges jogalapja nem képez polgári útra tartozó kérdést, a felperes a Ptk. 6:519. §-ára alapított kereseti kérelmét megalapozó megfelelő jogalapot és bizonyítékot nem jelölt meg.

Nem találta megalapozottnak a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő személyiségi jogának megsértésére alapított keresetét sem. A polgári jogi személyiségvédelem köre ugyanis nem azonos az alapjogok katalógusával. A kereset a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésére, 2:51. §-ára, valamint a 2:52. §-ára tekintettel nem minősül érdemi elbírálásra alkalmasnak, mivel a tényállási elemeket a felperes nem jelölte meg, megfelelő módon nem bizonyította azokat.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 forint perköltséget. A teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A Pp. 1. §, az Alaptörvény XXIV. cikke felhívását követően rámutatott arra, hogy ezen rendelkezések nem adnak lehetőséget arra, hogy a felperes a büntetőügyben meghozott ítéletében foglaltakat polgári bíróság előtt vitassa. Az Alaptörvényben garantált alapjognak az alperes nem alanya, kötelezettséget alperes terhére nem teremt.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a polgári pernek nem lehet tárgya büntetőbíróság által lefolytatott bizonyítás, illetőleg annak a törvényessége, a bizonyítási eljárás láncolatából a felperes nem szakíthat ki egyetlen láncszemet, azt nem utalhatja a polgári bíróság elé. A bizonyítási eszközre és az azzal kapcsolatos eljárásra vonatkozó észrevételeinek, indítványainak, jogorvoslati kérelmeinek előterjesztésére a büntetőeljárás teremtett keretrendszer, ezt a felperes nem teheti más eljárás tárgyává.

A tisztességes eljáráshoz fűződő jog, mint alapjog nem közvetlenül peresíthető jogalap a büntetőbíróság által kirendelt szakértői intézettel szemben, a szakértői intézet nem volt hatóság a felperessel szembeni büntetőeljárásban.

A Ptk. 2:42. § (2) és 2:52. § (2) bekezdésének felhívását követően rámutatott arra, hogy a felperes jelen per keretei között az alperesi jogelődnek felróható személyiségi jogsértés megtörténtét nem bizonyította, a keresetlevélben a felperes által tett tényállítások nem alkalmasak közvetlenül a polgári jogi jogsértés megállapítására, mivel a szakértői intézetnek közvetlenül nem betudható a büntetőbíróság ítélete. A Be. 78. § (3) bekezdés kimondja, hogy a bíróság és az ügyész a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A szakértőnek nem feladata sem a tényállás megállapítása, sem a bizonyítékok mérlegelése, a szakértő a szakvéleményével segíti a tényállás megállapítását. Ezért a keresetben állított tények valóságának bizonyítása esetén is hiányozna az a közvetlen okozati összefüggés, amely az esetleges kár és a károkozó magatartás között nélkülözhetetlen. A felperes DNS-profilra vonatkozó bizonyítási indítványát a bíróság az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 3. § 3. pont b) alpontjára, 3. § 10. pontjára, 5. § (2) bekezdés a) és c) pontjára, 6. § (1) bekezdés a) és b) pontjára tekintettel utasította el.

A DNS-profil az Infotv. 3. § 3. pont b) alpontja szerint különleges adat, a felperes indítványa pedig az Infotv. 3. § 10. pontja szerinti adatkezelés fogalmát kimeríti. Nem találta alaposnak a személyes adatok kiadására irányuló keresetet sem, mert nem áll rendelkezésre az érintett személy írásbeli hozzájárulása, nem volt bizonyított olyan törvényi rendelkezés, amely közérdeken alapuló célból a perbeli különleges adat kezelését elrendelné a keresetben írtak szerint. A felperes bizonyítási indítványa az elsőfokú bíróság álláspontja szerint valójában a kereset része, nem bizonyítási indítvány. A bíróság a fentiekre tekintettel a keresetet teljes terjedelemben megalapozatlannak ítélte és a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes perköltségeinek megfizetésére kötelezte.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, utasítsa az első fokon eljáró bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Amennyiben a Fővárosi Ítéltábla az elsődleges fellebbezési kérelemnek nem ad helyt, úgy kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, felperes keresetének mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében való helyt adást, mert álláspontja szerint a felperes által a perben előadott körülmények és a rendelkezésre álló okiratok alapján az alperesi kártérítési felelősség megállapítható. A fellebbezés indokai közt előadta, hogy a felperest érintő kiemelkedő tárgyi súlyú büntetőügyben a másodfokon újra megnyitott bizonyítás fókuszpontjában az elrendelt DNS összehasonlító vizsgálat állt. Ez a bizonyítási eszköz nagy eséllyel az eljárás arkhimédészi pontja lehetett volna, amely magában hordozta a felperes bizonyítottság hiányában való felmentésének lehetőségét. A szakszerű, eljárási hibáktól mentes összehasonlító vizsgálat lefolytatása esetén az eredmény alapjaiban ingatta volna meg a felperes ellen emelt vádat. Tétje, jelentősége a kiszabott igen súlyos szankcióhoz képest rendkívül nagy, ezért kezelése különös figyelmet, rendkívüli gondosságot követelt volna meg alperes részéről.

A felperesi álláspont szerint alperes jogellenesen kerített sort a perben hivatkozott DNS-profil törlésére, amely már önmagában megalapozza kárfelelősségét. Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak kellő jogalap hiányára utaló elutasító megállapításait. Álláspontja szerint az alperesi károkozó magatartás önmagában is vizsgálat tárgyává tehető, hiszen az egy jól körülhatárolt, önálló eleme volt a büntetőben a bizonyítás felvételének. Az alperesi tevékenység a büntetőeljáráson belül egy olyan izolált bizonyítási eszköz, amely elkülönülten is a kereseti kérelem középpontjába állítható, miután egyéb feltétel vagy körülmény híján is képes megfordítani a felperes bűnösségének megállapíthatóságára irányuló bírói döntést. Ilyen értelemben tevékenysége függetleníthető a büntetőtanács előtti eljárástól, így attól elkülönülten is megítélhető kárfelelőssége.

Az elsőfokú bíróság lényegében elzárkózott az alperesi kárfelelősség vizsgálatától, a bizonyítási indítványok elutasításán keresztül nem biztosított érdemi lehetőséget a szükséges és a felperes által indítványozottak bizonyítására.

Az elsőfokú bíróság az okozati összefüggés hiányára hivatkozott, utalva a bíróság mérlegelő tevékenységében rejlő bizonytalanságra. A konkrét büntetőügyben azonban az abban detektálható bizonyítékítség mellett egy kifogásolható DNS-vizsgálat szükségszerűen maga után vonhatta volna egy, az ügyben meghozottal ellentétes bírói döntést.

Az elsőfokú ítélet DNS-profil kiadására vonatkozó elutasító rendelkezésének indokait sem osztotta. Az adatkezelés megfelelt volna a jelen perben a törvény céljának, hiszen a felperes, mint harmadik személy jogos érdekének érvényesítéséhez nagyban hozzájárult volna, az arányosság tesztjét pedig szintúgy kielégítette volna, hiszen akár felperes egész hátralévő életére gyakorolhatott volna kedvező hatást.

Tévesnek tartotta végül az alperesi alkalmazott megnevezésére vonatkozó kérelem keresetkénti értékelését, mivel az kézzel fogható és szükséges eleme lett volna a bizonyításnak, így a bizonyítási indítvány mellőzése is helytelen volt. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére álláspontja szerint azért van szükség, mert a teljes körű bizonyítás lefolytatásának terjedelme meghaladná a másodfokú fórum reformatórius

jogköreinek határait, így arról mindenképp új eljárásban célszerű gondoskodni.

Összességében az elsőfokú bíróság alapos ok nélkül zárta el a felperest attól, hogy bizonyítási indítványainak akár csak részbeni helyt adás mellett a kereseti kérelemben megfogalmazott jogsértést bizonyítani tudja, holott e körben a bizonyítási teher a felperesre hárult. A felperes jelenleg fogvatartott, nincs abban a helyzetben, hogy az indítványozottakon túl egyéb bizonyítást ajánljon fel. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti felelősséget vizsgálta, holott a felperes a keresete szerint a szerződésen kívül okozott kár, ezen belül az alkalmazott által okozott kár miatti felelősség alapján, illetve személyiségi jogai sérelme alapján kérte. Kiemelte, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog személyiségi jognak tekinthető.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben és a felperest kötelezze jogtanácsosi munkadíj megfizetésére.

Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait változatlanul fenntartotta. Kifejtette, hogy az alperes büntetőeljárás során tanúsított magatartásának elbírálása a büntetőbíróság hatáskörébe tartozik, a bizonyítás törvényességének körébe, ezzel szemben a Be. vonatkozó szabályai szerint élhetett volna a felperes jogorvoslattal. Éppen ezért álláspontja szerint a pert meg kell szüntetni.

A felperes kereseti kérelme nem felelt meg a határozott kereseti kérelemre vonatkozó, Pp.-ben támasztott tartalmi követelményeknek, ezen kívül a jogszabályhelynek megfelelő jogalapot és bizonyítékait sem jelölte meg. A felperes nem jelölte meg, hogy az ítélet megváltoztatását milyen okból kívánja. Nem osztotta azt a felperesi álláspontot, miszerint az alperes szakértői véleménye önállóan vizsgálat tárgyává tehető, függetleníthető a büntetőtanács előtti eljárástól. Álláspontja szerint a Ptk. által meghatározott kártérítési elemet a jogellenes és felróható magatartást és az okozati összefüggést a felperes nem jelölte meg, nem bizonyította, ezért a fellebbezés a Pp. 235. § rendelkezéseinek nem felel meg. A felperes azt sem jelölte meg, hogy milyen okból kéri az ítélet hatályon kívül helyezését. Annak szabályait a Pp. 252. § határozza meg, ennek esetei azonban nem állnak fenn álláspontja szerint. Ezzel összefüggésben felhozott indokok, miszerint jelenlegi fogva tartása miatt nincs abban a helyzetben, hogy egyéb bizonyítást ajánljon fel, jelen per vonatkozásában irreleváns. Egyben felperes magatartása a Pp. 2. §-ában foglalt jóhiszemű pervitel követelményébe is ütközik.

A Pp. 1. §-a és az Alaptörvény XXIV. cikke részben a Pp. célját határozza meg, másrészt a tisztességes eljáráshoz fűződő jog személyiségi jognak nem tekinthető a polgári jogi személyiségvédelem köre ugyanis nem azonos az alapjogok katalógusával.

Idézte a Ptk. 2:42. § és 2:52. § rendelkezéseit, melyből azt a következtetést vonta le, hogy a kereset nem minősül érdemi elbírálásra alkalmasnak, nem felel meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) és e) pontjának. Az alperes alkalmazottjának személyi adatai olyan különleges személyes adatok körébe tartoznak, amelynek megismerését, felhasználását a törvény korlátozza. Jelen eljárásban ennek feltételei nem állnak fenn, relevanciával sem bírnak, ezért kérte a bizonyítási indítvány elutasítását.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette a kereset elutasításának indokait, amivel mindenben egyetért, ezért az ítélet megváltoztatásának lehetősége nem áll fenn.

A fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés e) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából irányadó tényállást helyesen állapította meg, a felperes által indítványozott bizonyítást helytálló döntéssel utasította el. Olyan lényeges eljárási szabályt nem sértett, ami az elsőfokú eljárás megismétlését, újabb elsőfokú érdemi határozat meghozatalát indokolná. A Pp. 252. § (2) és (3) bekezdés alkalmazása alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a fellebbezésben felhozott érvelés sem szolgáltatott okot. A tények alapján az elsőfokú bíróság a keresetről érdemben helyesen határozott, döntésével és annak indokaival a Fővárosi Ítéltábla nagyobb részben egyetértett. A felperes fellebbezési érvelésével összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

Arra felperes fellebbezésében alappal hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a felperes személyes adatok kiadására irányuló indítványát tévesen értelmezte kereseti kérelemként.

A Pp. 3. § (1) bekezdés értelmében a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. A (2) bekezdés szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozataikat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

A felperes a 2016. április 22. napján előterjesztett keresetlevélben alperest arra kérte kötelezni, hogy a 2016. február 18. napján kiadott szakvéleményben említett személy személyi adatait közölje, ezt a személyt a bíróság idézze tanúként. Amennyiben ennek alperes nem tud eleget tenni, akkor kérte annak megállapítását, hogy ez a személy nem létezik, alperes igazmondási kötelezettségét megszegte, mellyel összefüggésben 100.000.000 forint megtérítésére kérte alperest kötelezni. További 100.000.000 forint megfizetésére azért kérte alperes kötelezését, mert 2014. november 14. napján alperes jogellenesen intézkedett a ... belső azonosító kódszámú DNS-profil törléséről, ezzel a büntetőeljárásban a felperest a bizonyítás lehetőségétől elzárta. A .../2016/2. számú beadványában közölte, hogy a személyes adatok kiadását azért indítványozta, mert szükséges igazolni, hogy a szakvéleményben feltüntetett személy létezik-e. A 36.P.20.073/2017/10. számú tárgyalási jegyzőkönyvben a felperes előadta, hogy a személyi adatok kiadását annak érdekében kéri, hogy alperes a szakvéleménye helyességét igazolja, ennek sikertelensége a kereset helytállóságát támasztja alá. Mindezen nyilatkozatok tartalmi elemzéséből az következik, hogy a felperes alperes szakértői véleményében feltüntetett személy adatainak kiadását, ezen személy megidézését annak bizonyításul indítványozta, hogy a kereset alapjául szolgáló okfejtés

helytálló. A kérelem ezért tartalma szerint nem a bíróság érdemi döntésére, hanem a Pp. 167. § (6) bekezdés alkalmazására irányul, a tényállás alátámasztását célzó bizonyítási indítványként értelmezhető, ezen indítvány elutasítására a Pp. 213. § (1) bekezdés szerint az ítélet rendelkezése nem terjedhet ki. Ezen eljárási szabály megsértése azonban a Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleményének 1. pontja szerint az elsőfokú eljárás megismétlését nem indokolja.

A felperes keresete - annak helyes értelmezése mellett - sérelemdíj és annak járulékai megfizetésére irányult, amelynek elbírálására a Pp. 23. § (1) bekezdés a) pontja alapján az első fokon eljáró törvényszék rendelkezett hatáskörrel, a Pp. 251. § (1) bekezdés alkalmazásának a Pp. 157. § a) pontja és a Pp. 130. § (1) bekezdés b) pont alapján nem volt helye.

A 2013. évi V. törvény [Ptk.] 2:52. § (1) bekezdése szerint, akit személyhez fűződő jogában sértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

A sérelemdíj intézménye tehát minden esetben a személyhez fűződő jogok megsértésének vagyoni elégtétellel való közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetés. A kártérítési felelősség szabályainak alkalmazása csak abban az esetben merülhet fel, ha a felperes személyiségi jogának sérelme megvalósult. Megvalósult személyiségi jogi sérelem esetén a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség szabályai alkalmazandók. Mindenekelőtt ezért abban kellett állást foglalni, hogy a felperes által állított személyiségi jogi sérelem megvalósult-e, a kárfelelősségi forma szerinti szabályok alkalmazása csak ezt követően, és ennek függvényében szükséges. A felperes kötelessége volt a perben annak megjelölése, hogy a sérelemdíj iránti követelését mely személyiségi jogának sérelmére alapítja. Az elsőfokú bíróság .../2016/1-I. számú felhívásának eleget téve felperes akként nyilatkozott, hogy a sérelemdíj iránti követelését a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmére alapította.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket megindokolni.

A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény vagy mások jogainak korlátai között személyiségét szabadon érvényesítse és abban őt senki ne gátolja. A (2) bekezdés szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 2:43. § a)-g) pontja a nevesített személyiségi jogok nem teljes körű felsorolását tartalmazza.

A tisztességes eljáráshoz fűződő jog, mint eljárási alapjog nem tekinthető egyben személyiségi jognak is, mivel a védendő érték nem közvetlenül az ember személyiségéből fakad. Ez a jog elsődlegesen az állami közreműködés mellett zajló eljárások megfelelő funkciójú megvalósítását, ezek érvényesülését szolgálja. A polgári jog által garantált védelem előfeltétele azonban az, hogy a védendő érték a személyiséghez kapcsolódjon. A személyiségi jogok védelmének lényege a személy autonómiájának, a személyiség szabad kibontakoztatásának biztosítása. A védelem elismerésének elsődleges követelménye, hogy a védendő érték a személyiség megnyilvánulásaként legyen meghatározható. A tisztességes eljáráshoz való jog azért nem fogadható el személyiségi jogként, mert a védendő érték nem a személy kibontakoztatásában rejlik, hanem egyéb, az állami, a szervezetek és az egyén viszonyában meghatározható értékek megóvását, érvényesülését szolgálja (ÍH 2015. 97.). Ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy a hatósági eljárás során a felperes sérelmei nem nyerhetnek orvoslást, mert erre a büntetőeljárás során rendelkezésre álló jogorvoslati eszközök alapján, illetve a jogsértéssel okozott egyéb személyiségi jogi sérelem útján van jogi lehetőség. Mivel a felperes keresetét olyan alapjogra alapította, amely személyiségi jogként nem fogadható el, a Ptk. 2:52. §-ban foglalt jogkövetkezmény alkalmazása kizárt.

A fenti indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta, a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján az alperes jogtanácsosi munkadíjának megfizetésére kötelezte, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (5) bekezdés rendelkezései alapján 50.000 forintban határozta meg. A felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 14. § alapján a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Budapest, 2017. október 31.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. . Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró bíró